

Sted. Jeg vilde have fundet det meget smukkere, om Regjeringen havde feiret Grundlovens 25de Aarsdag ved at gjøre alle Bølgere i Danmark til Geheimeraadere og Grever, thi da kunde Alle have faaet deres Forsængelighed tilfredsstillt, siden dette nu en Gang er og bliver en af vore nationale Synder. I Øvrigt ser man, at man i dette Stykke kan hjælpe sig uden Regjering. Det er nemlig ikke mange Dage siden, jeg læste i et Blad, at en Mand, som man for Kommers kaldte Kommerceraaden, havde ladet sin Søn døbe: „Kommerceraad N. N.“ Hvis dette blev almindeligt, kunde man undvære Regjeringens Bistand; thi det er, saa vidt jeg veed, ikke forbudt at lade sine Børn døbe „Kommerceraad“, saaledes som det i Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Amts nordre Birk er forbudt at bruge Splittslag. Allerede Solberg lader jo sin „pantfattede Bondedreng“ fortælle, at hans Sognepræst hedder „Dr. Magister“, men ogsaa nu gaar det saaledes til i Livet, at man glemmer Personernes Navne for deres Titler. Det er ikke mere end to Aar siden, at man, da den forrige Borgmester i Slagelse gik af, ganske almindelig spurgte, ikke om, hvem man skulde have til Borgmester, men hvem man skulde have til Justitsraad; det blev nu for øvrigt tilfældigvis ikke en Justitsraad. Man ser i alle mulige Forhold, hvorledes dette Væsen eller Uvæsen, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgtreds (Bajer) kaldte det, bidrager til at udvidste den funde og ligefremme Betragtning af en Mand's Værd og bringer Befolkningen til at dømme en Mand efter Klæderne i Stedet for efter hans Værd.

Conseilspræsidenten: Jeg kan virkelig ikke sige det ærede Medlem, som nys satte sig, i at skatte det nærværende Lovforslag, thi efter min Formening er det unyttigt og ubetimeligt. Jeg slutter mig nemlig nærmest til dem, som mene, at man ikke naaer sit Maal ved igjennem Lovforslag at søge at kurere den menneskelige Forsængelighed (Afbrydelse). Ja, de Herrer maa undskylde mig, jeg er i Dag ikke meget oplagt til at tale. Den ærede Forslagsstiller sagde, at han nærmest betragtede dette Lovforslag som en Protest. Jeg skal ogsaa være meget enig med det ærede Medlem i, at der maaske er Anledning til at nedlægge Protester, efter min Mening rigtignok ikke paa det Sted, hvor han vil nedlægge dem, men lige over for Menneskenes Rang- og Titelsyge. Der er den Mærkelighed, som jeg knap kan forklare, men som maaske det ærede Medlem kan forklare, at efterhaanden som Friheden synes at blive større, bliver ogsaa Rangsygen større. Det er i det Mindste et af de Fænomener, man ikke kan benegte, at der i tidligere Tider ikke mer var den — jeg tør sige — paatrængende Søgen om at blive udmærket fremfor sine Medborgere, som Tilfældet er nu; derpaa vilde det være grumme let at anføre Exempler. Jeg vil

dog ikke være saa uretfærdig imod mine Landsmænd at sige, at dette er en Nationalsvagthed. Nei, det er en meget almindelig menneskelig Svagthed, som ikke alene yttver sig her til Lands, men som ogsaa yttver sig alle andre Steder. Ja, hvor det officielt ikke er tilladt at have Stigt, søger man paa mange andre Maader at skaffe sig en vis Udmærkelse fremfor sine Medborgere, og selv i det frie Nordamerika har man, ganske vist ikke for det store Samfunds, de forenede Staters Vedkommende, men i de enkelte Stater, Udmærkelstestegn, fordi Menneskene ikke kunne undvære dem. De Herrer ville uden Tvivl kjende et Exempel, hentet fra et Land, som ikke, heller ikke i geografisk Henseende, ligger os saa overmaade fjernt, hvor man i Frihedens Morgenrøde troede, at man kunde affkaffe alle den Slags Ting, og at Folket skulde blive et rigtig demokratisk Folk. De ville utvivlsomt ikke være uvidende om, at der i dette Land i adskillige Aar herskede en ikke saa ringe Sygdom, som netop berøede paa, at man manglede disse Ingredienter for overhovedet at befinde sig vel. Endelig lykkedes det da ogsaa at faae dem, og jeg har ikke hørt, at man siden har fortrudt atter at have indstiftet en Ridderorden. Jeg er enig med de ærede Medlemmer, som have ment, at der maa gjøres en meget betydelig Forskjel imellem de forskellige Dele, som omhandles i dette Lovforslag. Efter min Overbevisning kan intet Lovforslag ophæve Adel; jeg forstaar overhovedet ikke, hvorledes et Lovforslag skulde være indrettet, naar det skulde kunne tilintetgjøre Adel. Derimod kunde man maaske nok ramme Titlerne; men naar man har sagt, at Titlernes Tal er saa overmaade stærkt tiltagende i de senere Aar, vil jeg dog gjøre de Herrer opmærksom paa, at det ikke er saa sjældent — ja jeg tør sige, at det hænder hver eneste Maaned — at Folk finde sig foranledigede til at nedlægge deres Titler. Jeg tør ogsaa sige, at der ikke let vil blive tilbudt Folk Titler, med mindre man i Forveien er vis paa, at de ville tage imod dem, og at de ere vel tilfredse med at faae dem. Hvad Ordensdecorationer angaar, er det min Overbevisning, at intet Samfund overhovedet kan undvære dem. Naar man her har stillet Ordensdecorationer i samme Række som Titler, tror jeg, at der vil lyde en meget bestemt Protest derimod fra Befolkningens Side, thi der er endnu ikke Mange, som ikke sætte Pris paa en Anerkjendelse af deres Virksomhed. Dette er saa dybt begravet i det menneskelige Hjerte, at det næsten er en Feil hos en Mand, naar han ikke ønsker at faae en Anerkjendelse for den Virksomhed, han har udøvet lige overfor det Offentlige. Hvad vilde Mænd i Militæretaterne sige, naar al Ordensdecoration blev affkaffet? Tro de Herrer ikke, at mangen en Mand med Stolthed bærer det Kors, han har vundet paa Valpladsen? Tro de Herrer ikke, at